

former. Thi selv om vi i Aar kunne afholde disse militære Udgifter og tage en saadan lille Underbalance, saa ville Foranstaltningerne i Fremtiden koste saa meget og i sine Konsekvenser medføre saa uhyre Tab, at det vil være umuligt for os at løse den økonomiske Opgave. Den kan kun løses ved, at vi bryde med det finansielle Princip, at vi hidtil have fulgt, forlade den Vej, vi ere gaaede fremad paa. Det er jo ikke saa Videt, der er at gjøre her, paa det aarlige Budget i denne Henseende. Sagen er nemlig den, at hvis man virkelig vil nogen Vej, hvis man virkelig vil frem, hvis man virkelig vil ud af denne militaristiske Misere, hvori vi ere komne ind paa vort finansielle Omraade, den sørgelige Illusion, ja, jeg kunde næsten sige ufattelige Illusion, — det er ubegribeligt, at man ikke for længe siden har faaet Dinene op derfor — maa der tages ret radikal fat. Ulykken er jo ikke blot den, vi have stadig nye Forslag til Foranstaltninger, der koste meget for meget, aarlige ekstraordinære Udgifter paa § 26, som i Virkeligheden slet ikke ere ekstraordinære Udgifter, fordi de stadig gaa igjen og voxe, men Ulykken er navnlig den, at vort ordinære Budget er meget for stort. Vi have her et ordinært Budget for Flaaden paa $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — jeg regner der de Ting fra, som henhøre under Bagervæsenet, Lødvæsenet, meteorologisk Institut osv., altsaa de civile Udgifter. Samtidig er der til Hæren ordinært 10,300,000 Kr. Paa § 26 er der til Hær og Flaade i Aar budgetteret forbausende lidt i Forhold til, hvad Tilfældet pleier at være, nemlig 3,916,000 — vi pleie jo at have 5 à 6 Millioner. Den samlede Sum, der er budgetteret i Aar paa Finansloven til Flaade og Hær, er saaledes 19,716,000 Kr., altsaa omtrent 20 Millioner. Regne vi alle vore Udgifter til 50 Mill. Kr., er den Sum, som kræves til de militære Foranstaltninger, der ikke ere til Nytte for 4 Skilling, 40 pCt. af Statens Udgifter. Jeg tror, at hvis en privat Mand indrettede sig saaledes, at han købte Revolvere for 40 pCt. af sine Penge, vilde han lige strax blive erklæret for umyndig. Det er imidlertid ikke det Hele, men der er meget Mere, thi til disse 20 Millioner maa endnu lægges 3,328,000 Kr., der ere forlangte som første Bidrag eller som aarlige Bidrag til de ekstraordinære militære Foranstaltninger, som foreligge her i Form af Lovforslag. Det er altsaa mellem 20 og 25 Mill. Kr., omtrent Halvdelen af vore Udgifter, som vi anvende til unyttige, militære Foranstaltninger. Nu skal jeg indrømme, at efter Regjeringens hidtidige Holdning er der ikke meget Haab om at komme

til en bedre Ordning af disse Forhold, men ganske uden Haab er jeg dog ikke, og jeg antager, at dersom det var muligt at bringe en Forhandling i Stand mellem Thingene, vilde en Forstaaelse paa disse Omraader kunne naaes, naar man kunde fjerne uødvendige Misforstaaelser. Det er jo aabenbart den eneste Vej, ad hvilken der nu her i Landet kan føres en virkelig forsvarlig Politik: en gennemført Forhandling mellem Folkethinget og Landstthinget er den Vej, Forsatningen og Begivenhederne aubise — lad mig sige begge Dele. Jeg tror, at Ingen i Virkeligheden kan tvivle derom, men naar jeg saa ser paa den høie Regjerings Stilling til dette, ser jeg ikke noget til noget Saadant, thi den høie Regjering har hidtil ikke viist nogen udpræget Lyst til at faae en saadan Forhandling i Gang, og hvad der foreligger i Aar, viser aldeles ingen Bedring i saa Henseende. Jeg sigter ikke til, at Provisorierne naturligvis findes paa denne Finansloov som paa de tidligere, og at de, saa vidt mig bekjendt, ikke ere forelagte noget Sted. Jeg sigter altsaa ikke til, at Regjeringen vil vise samme Taalmodighed overfor Landstthingets Udvalg, som den hidtil har viist, og lade Provisorierne begrave i Udvalg i Landstthinget, hvilket dog omtrent er det Samme som paa passende Maade at gjøre Sit til, at der ingen Forhandling kan blive. Dette er imidlertid det Mindste, thi det ere vi saa vante til, og efterhaanden bliver noget Saadant saa gammelt, og Forsvarerne derfor saa kjendte, at der ikke er Grund til ved første Behandling af Finansloven at komme ind paa den Historie, som vi jo Alle kjende og vide, hvad Meningen er af. Det kan være sørgeligt nok, men at gjentage det er ingen Nytte til.

Der er derimod en Ting i Aar, som jeg ikke forstaar, nemlig hvad Regjeringen egentlig har tænkt sig at bruge denne Rigsdagssamling til. Den høie Regjering har indkaldt Rigsdagen saa sent som muligt — den kunde ikke vente længere —, og den høie Regjering er vidende om, at inden den 28de Januar maa der blive nye Valg. Denne Rigsdagsamling kan altsaa ikke være mere end 4 Maaneder, men i 4 Maaneder tror jeg ikke, at det kan oplyses, at det har været muligt under ordinære, rolige, fredelige Forhold, gennem Forhandling mellem Thingene at naae et nærværdigt Resultat. I det Mindste i de senere Aar, i den Tid, vi kunne huske tilbage — jeg veed ikke om umiddelbart efter 1848, det er jo omtalt, at det da kunde naaes —, have 4 Maaneder ikke været tilstrækkelige, men under ekstraordinære Forhold, som disse, da Forhandling mellem